

nejsou, tak nemají lidi děsit, až ztratí hlavu, nemám pravdu? A vůbec, nechcete každý jednu pistoli?“ zeptala se nakonec Pipi.

Tomy byl nadšen. Anika by vlastně taky chtěla pistoli, ale nesměla by být nabitá.

„Teď si můžeme založit loupežnou bandu,“ řekla Pipi a přiložila si k očím dalekohled. „Mně se zdá, že vidím i blechy v Jižní Americe,“ dodala. „Tenhle dalekohled by se nám mohl hodit, až si založíme loupežnou bandu.“

Vtom někdo zabouchal na dveře. Byl to Tomíkův a Aničin tatínek. Přišel, aby děti odvedl domů. Říkal, že už je dávno čas jít spát. Tomy a Anika honem sebrali své věci, flétnu a brož, poděkovali Pipi za všechno a rozloučili se.

Pipi doprovodila hosty na verandu a dívala se za nimi, jak mizí cestičkou v zahrádce směrem k vrátkům. Otočili se a zamávali. Na Pipi dopadalo z domku světlo. Stála tam v noční košili po tatínkovi, která jí sahala až k patám, a zrzavé copy jí čouhaly do stran. V ruce držela kord. Vzdávala jim čest.

Když Tomy a Anika s tatínkem došli k vrátkům, zaslechli, že na ně Pipi volá. Zůstali stát a poslouchali. Koruny stromů šuměly, takže jí skoro nebylo rozumět. Ale přesto poznali její hlas:

„Já budu námořní lupič, až budu velká. Vy taky?“